

Kræv. Da vi f. Eks. i 80erne rejste Krævet angaaende Støtte i Tilfælde af Arbejdsløshed, blev det baade i Rigsdagen og af de kommunale Styrelser mødt med bestandige Afslag. Det foreliggende Forslag har vel ikke samme Form, men det er i sit Hovedindhold overensstemmende med det, der af Socialdemokratiet har været indbragt lige siden Samlingen 1896—97 og som har været fremsat i alt 7 Gange. Den afgivne Kommissionsbetænkning er jo paa forskellige Maader meget tilfredsstillende for os, idet den slaar fast, hvad vi Gang paa Gang have hævdet, at her er en Opgave, som det var Samfundets Pligt at løse, da Arbejdsløshedsnøden er saa stor, at det er ganske umuligt for de private Organisationer fuldt ud at magte Forholdet. De ærede Talere her i Dag have jo ikke udtalt nogen Detailkritik, og da mine Partifæller i Folketinget have stemt for Forslaget i den foreliggende Skikkelse, skal jeg kun ganske kort omtale et Par Ting, som jeg ikke kan undlade at berøre. Jeg havde naturligvis helst set, at Staten var gaaet den Vej, som vi tidligere have anbefalet, nemlig, at lade Arbejdsløshedskasserne i saa stort Omfang som muligt være direkte knyttede til de bestaaende faglige Organisationer, saaledes at disse havde Ret til selv at agere Arbejdsløshedskasser for de Medlemmer, de omfattede. Jeg kan ikke komme bort fra, at hvor der er Tale om Arbejdsløshed, forskyldt eller uforskyldt, er der ingen, der er bedre skikket til at kontrollere Forholdene end de organiserede Arbejdere selv. Ærede Medlemmer, der tilhøre andre Partier her i Forsamlingen, og f. Eks. staa Arbejdsgiverforeningerne nær, ville sikkert erkende, at hvor der er Tale om Arbejdsgiverforhold, er der ingen, der kende dem bedre end de organiserede Arbejdsgivere selv. Det mest reelle Princip, i alt Fald for de store industrielle Fags Vedkommende, vilde derfor have været, om Forsikringen var bleven knyttet saa nær som muligt til Fagorganisationerne, i Særdeleshed, da disse, som oplyst af Ministeren, allerede tidligere have optaget denne Virksomhed. Og det er ogsaa mit stadige Haab, at naar Loven om 5 Aar kommer til Revision, vil den Opfattelse have vokset sig stærk, at det er den Vej, man skal frem. Sygekasserne og lignende Institutioner have jo virket tilfredsstillende, og det skyldes vel til Dels, at den Mand, som det er lykkedes at faa i Spidsen for dem, har vist sig som en meget habil Mand, der sidder inde med Dygtighed og Inter-

esse for det, han har at varetage. Sandsynligheden taler derfor for, at Samarbejdet mellem Nævnet og den Mand, der skal føre Loven ud i Livet paa Statens Vegne, vil blive godt. Jeg nærer, som sagt, fremdeles det Haab, at Lovens Udførelse vil vise, at den Vej, vi tidligere have anvist, nemlig en stærkere Tilknytning til Fagorganisationerne, er den mest praktiske, og jeg haaber, at Rigsdagen i sin Tid vil følge den.

Det andet Punkt, jeg kortelig skal omtale, er det Antal Dage, som disse Kasser skulle være pligtige at understøtte deres Medlemmer i. Som nævnt af den højtærede Minister er der jo en hel Del Organisationer, i alt 61, der i Løbet af de sidste 7 Aar have udbetalt over 3 Mill. Kr. til deres arbejdsløse Medlemmer. Men ser man paa de Kasser, der udrede denne Understøttelse, vil det vise sig, at kun nogle ganske enkelte ere oppe paa et Antal Understøttelsesdage som det, der her er nævnt, og det endda kun, saa vidt jeg erindrer, for Folk, der have været Medlemmer af Kassen gennem en meget lang Aarrække. Det almindeligste er, at Understøttelsesdagens Antal holde sig tæt ved 6 Uger, og de Bidrag, Medlemmerne svare, ere altsaa afpassede efter en 6 Ugers Understøttelsestid og efter en Understøttelse af f. Eks. 1½ Kr. om Dagen. Mindre end 9 Kr. om Ugen kan det jo ikke godt være, naar Hjælpen skal have nogen Betydning. Nu kræver et saadant Antal af Understøttelsesdage og en saadan Understøttelse i det Fag, som staaar mit nærmest, og hvortil jeg har det største Kendskab, et Ugebidrag af 20 Øre pr. Medlem, og naar Loven derfor bestemmer, at en Kasse for at anerkendes som Regel skal udrede Understøttelser i 70 Dage, saa vil det altsaa sige, at Byrden for det paagældende Fags Udøvere i Virkeligheden ikke bliver forringet. Det, at man fordobler Understøttelsesdagens Antal, betyder jo, at man maa have forøgede Indtægter, og Staten dækker kun ⅓ af Udgifterne. Hvordan Kommunernes Stilling bliver, kan man jo i dette Øjeblik ikke have nogen egentlig Mening om. Hvis man fastholder det Dageantal, her er Tale om, kan Loven i adskillige Organisationer, saaledes som Dageantallet der nu er fastsat, snarere komme til at virke som en Byrde. Jeg skal i denne Forbindelse sige, at jeg er meget ked af den stærke Vægt, som Folketingsudvalget i sin Betænkning har lagt paa, at Ministeren kun i meget sjældne Tilfælde bør give Kasserne Ret til at yde Understøttelse i et mindre Antal